

verden ikke indrettet. Hvis man først gør nogle landmænd afhængige af en støtteordning, kan man så forvente, at de i 2013 forlanger at få den afskaffet? Nej, selvfølgelig ikke.

Derfor ligger der et lag af realiteter under de smukke ord i den her debat, som er fuldstændig modstridende med alle de pæne ting, som man står og siger her fra Folketingets talerstol. Man har jo lavet de aftaler, og man har aftalt det med Polen og Frankrig frem til 2013. Derfor er det, der står i forslaget til vedtagelse i virkeligheden noget pjat.

Jeg synes, at man ville gøre demokratiet en tjeneste ved i det mindste at vedstå, hvad det er for aftaler, man har indgået i EU, som man åbenbart så også er indstillet på at føre ud i livet. Man kan så sige, at det er noget, man har aftalt med Frankrig og Polen, og så bliver det sådan. Men så skal man ikke foregøgle befolkningen, at man arbejder for afvikling af landbrugssubsidierne, når man har sådan nogle aftaler liggende, som rækker så langt frem i tid, at man er bundet på hænder og fødder.

Kl. 19.55

Jeg ville godt have haft mulighed for at komme ind på nogle af de andre vigtige områder i den her debat. Det er der desværre ikke mulighed for på grund af tidsrammerne. Derfor skal jeg fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget opfordrer regeringen til, op til og under WTO's ministerkonference i Cancún, at arbejde for,

- at der under landbrugsforhandlingerne arbejdes for afskaffelse af eksportstøtte og hektarstøtte,
- at ulandene opnår fuld ret til at beskytte egen landbrugsproduktion,
- at løfter til ulandene, herunder Marrakesh-løfterne, løfter om teknisk bistand, øget markedsadgang samt løfter på tekstilområdet, indfries,
- at restriktioner for ulandene for kopiproduktion af medicin og import af kopimedien under TRIPS-aftalen fjernes,
- at de mindst udviklede lande får fri markedsadgang til lande med udviklede økonomier, og
- at der ikke indledes forhandlinger om nye emner i WTO.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 73).

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingerne.

Jann Sjursen (KRF):

Der er utrolig mange aspekter, man kunne tage fat på i relation til WTO-forhandlingerne, men skal vi gøre alvor af, at Doharunden skal være en såkaldt udviklingsrunde, så mener vi i Kristeligt Folkeparti, at landbrugsstøtten er det helt centrale område at tage fat på.

At alle borgere i EU hvert år betaler 2.500 kr. i form af højere priser og skatter på grund af landbrugsstøtten og endnu værre, at netop den landbrugsstøtte får fatale konsekvenser for de dårligst stillede i udviklingslandene, burde få de fleste til at stoppe op et øjeblik og tænke, at det må der gøres noget ved.

Man fristes til at mene, at løftet om, at Doharunden skal virke til gavn for ulandene, er blevet forvandlet til blot ord, altså ord uden handling, netop fordi det kniber med at omsætte løfterne om, at landbrugsstøtten skal afvikles. Men ord er ikke nok længere. Vi bliver nødt til at se handling, og Kristeligt Folkeparti vil i særdeleshed gerne se, at regeringen går forrest i denne sag og dermed viser, at den er sig sit globale ansvar bevidst.

Kristeligt Folkeparti stiller sig derfor spørgende over for den måde, som regeringen har afvist Harbinsons forslag på. Forslaget skitserer en ny frihandelsaftale for landbrugsvarer, og Fødevareøkonomisk Institut har vurderet forslaget og mener i modsætning til regeringen, at det udgør et godt udgangspunkt for de videre forhandlinger.

Harbinsons forslag er vigtigt, fordi det er et konkret udspil til, hvordan man kan begynde at implementere de løfter, som ulandene allerede én gang har betalt for i Uruguayrunden. I den sammenhæng var en af ulandenes forudsætninger for at gå med til TRIPS-aftalerne nemlig, at landbrugsstøtten skulle udfases.

Hvis industrilandene igen kræver indrømmelser fra udviklingslandenes side eller sætter nye ting på dagsordenen for at begynde landbrugsstøttens udfasning, kommer ulandene til at betale to gange for at få afskaffet landbrugsstøtten. Man kan derfor spørge: Hvor mange gange skal udviklingslandene betale for den lovede liberalisering på landbrugsområdet?

Harbinsons forslag imødekommer ikke alle parters interesser, men de samfundsøkonomiske